Роберт Льюїс Стівенсон

## Моя тінь

У мене є маленька тінь, що скрізь іде за мною,
І я не знаю, що робить із нею отакою.
Від голови до п'ят вона — точнісінько я сам:
Лиш хочу в ліжко я стрибнуть — а тінь моя вже там!

Та що завжди мене у ній найдужче дивувало,
Це як уміє тінь рости — не тихо й не помалу,
Як діти всі ростуть, а враз то збільшиться вона,
То раптом лопне й опаде, мов кулька надувна.

Цій тіні зовсім невтямки, як грають інші діти,
І я не знаю, як втекти, куди її подіти, —
Вона ж такий страхополох — від мене ні на мить;
Мені так соромно було б за ненею ходить!

Та до схід сонця якось я підвівся рано-рано,
Коли ще вся була в росі під вікнами поляна.
Але моя ледача тінь зі мною не пішла, —
Цій сплюсі не хотілося вилазити з тепла!